

Komandi partur

Komandi partur verður um Pat, sum í sínum starvi við sjómenn í Newcastle hitti havnarmannin Klæmint Jacobsen, beiggja Jørgen Frants, sum hon giftist við.

Sigurd Joensen, vm, Hans í Líðini, skipari á Johannu, og Sigmund Hentze á veg at leggja krans við minnisvarðan í Vági fyri teir sjómenn, sum fórust undir krígunum.

vestur um hetlenska landgrunnin brotnaði róðurarmurin, og vit fingi ikki stýrt. Vit høvdu eina hampiliga stóra rørtong, sum vit royndu at spennna róðrið við, men hetta riggaði ikki. So hildu vit ráð um, hvat vit skuldu gera, tí lítið var til av greiðum umborð. Vit funnu ein meitil í maskinrúminum, men stóri trupulleikin var, at vit funnu onga sleggju. Vit leitaðu alla staðni, og tað endaði við, at vit funnu eitt gamalt strúkijarn, sum kundi brúkast í staðin.

Vit tóku so kabússina í kahúttini upp á dekkið, koyrdu kol í hana, og nú skuldi so róðurarmurin gløðast út. Men nú fáa vit ikki gjørt holið í róðurarminum. Vit royndu at fáa kúluna av ankarstokkinum. Hetta eydnaðist, og vit fingi tað so bukað runt uppi á. Vit fingi alt at rigga og fingi róðurarmin uppá pláss. Hann gløddi at byrja við, men so oystu vit sjógv útyvir fyri at køla.

Hetta bar væl til og síðan stýrdu vit á Havnina. Tá komu teir frá skipasmiðjuni at gera tað aftur. So aftur út at fiska, tað gekk fint. Vit fóru vestur um Mykines, tað var ov mikið av fiski at fáa.

Umborð á »Polarfarið«

Tá eg hevði gingið á motorskúla í Klaksvík, fór eg umborð á »Polarfarið«, har skiparin var tann sami sum við »Harald«, nevniliga Olivur Thomsen, ættaður úr Norðragøtu. Beiggjar hansara, Reinhold og Thorvald, vóru bestimaður og motorpassari. Eg sigldi við »Polarfarinum« alla tíðina, til kríggjð var liðugt. Eg var við hvønn tann einasta túr. Tað mesta var at keypa fisk frá útróðrarbátum í Klaksvík og at sigla til Aberdeen við honum. So vit sigldu sera nógv.

Eg minnst ein túr, vit komu inn føstulávintsaftan, og vit fingi boð um at keypa fisk beinanvegin. Vanliga mátti manningin arbeiða við. Tað kvøldið fóru vit eisini í land í dans. Tá vit út á fyrrapartin fastalávintsdag tórnaðu út, var skipið fult aftur. So vit máttu avstað beinanvegin. Men vit seldu gott. Tað var jú góður feskur fiskur, og siglingin var stutt í

mun til teir, sum komu undan Íslandi, og gjørdi hetta eisini góðskuna betri.

Tann eina túrin við »Polarfarinum« fóru vit niður til Fleetwood, sum liggur á vesturstrondini, at landa. Siglt var so, at tað fekst landkenning av suðurendanum á Hebridunum. Ordarnir úr Føroyum vóru, at vit skuldu sigla millum fastlandið og oynna Man. Men tá vit koma suður hagar, var ikki loyvt at sigla har, og hetta visti skiparin einki um. Tá kemur ein flúgvári, sum var sera nærgangandi. Tað vísti seg at flogfarið var bretskt. Vit gjørdu okkum klárar at skjóta, men tá sigur Olivur: »Skjótíð tit ikki fyrst«. Hann fer so niður í kahúttina at vita, hvat er galið. Tá uppdagar hann, at hann hevði gloymt at skifta signalfloggin við røttum tali, sum hann skuldi havt gjørt á hesum leiðum. So fingi vit tað í ordan, og nú var alt í finasta lagi, og vit fingi ein finan túr.

Vit møttu ikki nógvum vandum við »Polarfarinum«. Vit vóru kortini fleiri ferðir við at renna á minu, men sluppu undan hvørja ferð. Tað var ikki gamansleikur um ein mina brast.

Umboðsmenninir í Aberdeen

Eg minnst væl okkara umboðsmenn í Aberdeen. Tann fyrsti var Elias í Rættará. Seinni kom Oddmar Skarðhamar. Men fyrst undir krígunum, tá vit komu til Aberdeen við »Harald«, haldi eg, at vit plagdu at hava samband við svenska konsulatið.

Fór við Jóhonnu

Sigurd helt áfram at sigla og var á sjónum í 50 ár.

Í 2005 gjørdi sluppin Jóhanna ein túr, sum nógvir føroyingar gjørdur undir krígunum, nevniliga fyrst til Íslands at keypa fisk, og síðani til Aberdeen at selja. Føroya Fiskimannafelag hevði tvey umboð við hendan túrin. Annar var Sigmund Hentze av Sandi, sum var stjórnarlimur í fiskimannafelagnum. Hin var Sigurd.

Hetta var ein ógvuliga væleydnaður túrur, sum lýsti umstøðurnar hjá okkara siglandi fólki hesi árin.

Dion Vestergaard heilsar uppá borgmeistararn í Newcastle og konu hansara

Føroyskir luttakarar í minningarhaldinum í 2005 syngja sálmin Gakk tú fram við góðum treysti. F.v. eru tey Hildigerð, Diana, Elinborg, dóttir Sigurd, Petur Andrew Petersen, prestur, Hjalti, sonur Sigurd, Aðalbjørg, kona Sigurd, Sigurd og Dion Vestergaard.

Hondin sum broytti kósina

Ein av føroyingum í Newcastle í 2005 var vágbingurin Dion Vestergaard, sum búði í Danmark. Hann doyði í fjør 87 ára gamal

Hann vildi ikki fortelja mær um sína egnu sigling, men hann vildi fegin greiða frá eini hending hjá pápa sínum, Dánjal Johan Vestergaard. Hon var henda:

Pappa var skipari á »Vilhelminu«. Hann sigldi undir øllum krígunum millum Ísland, Ongland og Føroyar við fiski. Ein túrin teir fóru avstað til Ísland at keypa fisk, og hann lá í koyggjuni, var hann úti fyri eini serligari hending. Hetta var 8.juli 1943. Hann segði seinni, at hann visti ikki, um hann svav ella var hálvakin. Men hann sá eina hond koma í sjókortið, og hondin peikaði á eina positió á kortinum, sum veik 90 stig frá teirri kós, sum skipið sigldi. Hann tórnaði út og broyttir kós 90 stig, soleiðis sum hondin hevði vist. Manningin undraðist, og teir hildu skiparan vera frá sær sjálvum og høvdu hug til at taka ræðið av honum. Hann setti allar menninar at hava útkikk, herav ein uppi í mastina. Eg veit ikki heilt vist, hvussu leingi teir sigldu, men eg haldi, at tað vóru um 4 tímar. So sigur hann eina ferðina: »Siggja tit nakað?« »Nei«, siga teir. So sigur hann samstundis sum hann peikar: »Hyggið har í horisontinum, er nakað har.« »Ja«, siga teir, »har er okkurt«. Teir sigldu so eftir tí, og so visti tað seg, at tað var »Misletoe«, sum eisini var á veg til Íslands. Hon var bumbað og sundurskotin við maskinbyrsu av týskum flogfari. Teir komu til »Misletoe«, og teir settu stórbátin

út. Bestimaðurin fór við bátinum yvir til teirra. Manningin á »Misletoe« var komin í stórbátin. Men hann lak sum sáldið, tí hann var raktur av maskinbyrsuskotunum hjá flogfarinum.

Kendi hondina aftur

So teir tóku bátin umborð á »Vilhelminu«. Teir vóru eisini umborð á »Misletoe« og tóku okkurt upp har sum t.d. medisinkistuna. Teir komu so aftur at »Vilhelminu« við manningini á »Misletoe«. Men ein maður var tá deyður. Tá teir komu at borðið, høvdu teir eina presenning yvir tann deyða mannin. Hondin kom undan, og tá kendi pappa hondina aftur á tí deyða manninum, sum hana, hann hevði sæð í kortinum.

Tað vísti seg, at tann deyði maðurin visti, at hann fór at doyggja eftir, at hann var raktur, tá hann stóð í stýrihúsinum. Hann hevði biðið til Várharra fyri mannskapinum og fyri síni familju heima á Glyvrum. Hetta var tann 42 ára gamli Martin Jacobsen av Glyvrum. Eftir sat einkja við 13 børnum, sje av teimum vóru ikki undan-komin.

Ein annar maður varð eisini raktur og doyði á veg inn eftir hjálp. Tað var tann 24 ára gamli Hilmar Egholm úr Hvalvík.